

[Lis Møller.]

anser det for samfundets pligt at forsørge den enkelte, og samfundet anses for råddent, hvis det ikke er i stand hertil med tilstrækkelig flothed.

Personlig tror jeg imidlertid kun, det i det lange løb lader sig gøre at yde rundhåndet og tilstrækkelig hjælp til alle, der har brug for hjælp, hvis man undlader at yde hjælp til dem, som skulle være stærke nok til at klare sig selv. Ethvert trykkesystem må forudsætte, at de, der kan klare for sig selv og sine, også gør det, for går man videre, bliver der ikke midler nok til at løse de sociale opgaver, som er mest påtrængende. Derfor er jeg glad for, at dette nu fastslås i en lov, så vi måske kan blive fri for den evige pukken på samfundet — dette ret ubestemmelige begreb — hver eneste gang et menneske konfronteres med livets vanskeligheder, selvforskyldte eller uforskyldte. Holder vi os denne paragraf efterrettelig, så skulle det også være muligt for et samfund i økonomisk vækst at ordne forholdene bedst muligt for de nødstedte, som ikke kan klare sig selv.

Ved det forslag til bilstandslov, som vi drøfter i dag, er der sket meget, og meget vil blive gennemført, som har været fælles tankegods igennem de sidste 10 års socialpolitiske drøftelser.

Den sociale taber, den, som er kommet i vanskeligheder, skal ikke i fremtiden udsættes for at blive sendt fra Herodes til Pilatus. Uden hensyn til, om det drejer sig om en ung kvinde, som er blevet gravid, en trafikskadet, som skal revalideres, en ung mand, der skal aftjene sin værnepligt, en far eller en mor, som ikke længere magter at sørge for deres børns opdragelse, så skal han eller hun henvende sig ét sted, nemlig hos opholdskommunens sociale udvalg, og det er en umådelig fordel. Når henvendelsen har fundet sted, skal det sociale udvalg først søge at klare den pågældendes vanskeligheder ved rådgivning og vejledning. Er dette ikke nok, sættes ind med midlertidig bistand og, hvis problemet må anses for kronisk, med varig hjælp.

Jeg betragter det også som et fremskridt, at hjælpen bliver ens uden hensyn til trangsårsagen, men jeg vil igen understrege, at min forudsætning for at gå ind for ensartede ydelser er, at den pågældende selv har gjort,

hvad han evner for at forsørge sig selv og sine nærmeste. Glemmes § 6 i forvaltningen af denne lov, så er vi kommet uden for velfærdsstatens rammer og havnet i et system, der hviler på ollebrødsbarmhjertighedens sumpede grund. Så kan jeg nemlig forsikre, at det beløb, som socialministeren har anslået til 40-50 mill. kr. på årsbasis som merudgift ved denne lov, hverken holder helt eller halvt.

I øvrigt fremgår det ikke helt klart af bemærkningerne, om dette beløb kun er de samlede udgiftsstigninger for staten, eller om det er de samlede udgiftsstigninger for såvel stat, amt som kommuner.

Ministeren siger i sin fremsættelse, at det måske kan give anledning til undren, at der såvel i kommissionsbetænkningen som i bemærkningerne til lovforslaget alene regnes med merudgifter til kontant hjælp. Ja, det kan det. Jeg indrømmer, at jeg ikke et øjeblik tror på, at merudgiften kan holdes inden for de 40-50 mill. kr. Bilstandsloven omhandler jo også andre former for hjælp end kontant hjælp. Jeg tror ikke, det kan undgås, at der kommer yderligere udgiftsstigninger bl. a. til uddannelseshjælp og i høj grad til det opsøgende arbejde, hvor der lægges op til, at man skal finde de vanskeligst stillede. De 40-50 mill. kr. gælder jo også kun det første år, efter at loven er trådt i kraft, og da har man jo endnu ikke personale til fuld udfoldelse.

Jeg savner en redegørelse for administrationsomkostningerne. Er de medregnet i de 40-50 mill. kr.? Jeg savner oplysning om den samlede personaleforøgelse. Så vidt jeg ved, har økonomi- og budgetministeren lovet, at der ved et lovforslags fremsættelse skulle medfølge en vurdering fra administrationsdepartementet over, hvad det medfører administrations- og personalemæssigt. En sådan vurdering mangler ved dette forslag. Hvorfor?

Er der mulighed for, at ministeren kan oplyse noget om, hvornår man agter at decentralisere de forskellige særforsoresgrene? Har ministeren truffet aftale med undervisningsministeren om, at denne fremsætter forslag vedrørende handicappedes indpasning i folkeskolen, således at al undervisning fremtidig samles, hvor den hører hjemme, nemlig i undervisningsministeriet, og ikke i socialministeriet? Det er noget meget væ-